

דחוט השדרה והרופאים על המוח שכראש, ואולי לענין זה ברע מוח שכראש, ועוד רתתם איירי רק לענין נפסק אבל המוח קיים ובריא, דאם המוח נמרח ותממטס טרפה כמפורש התם, וכן כמות הראש טרפה בנשפך כמים או כדונג, ואף שהטרפות הוא מצד דסופו לנגכ את הקרום, עכ"פ איכא טרפות במוח בין במוח הראש בין במוח שבחוט השדרה, ולכן אפשר שזה עושה שלא יפעל פעולתו בגוף שהוא כמיתה להרופאים. אבל האמת ודאי שלא זה שפסק המוח לפעול הוא מיתה דכל זמן שהוא נושם הוא חי, רק זה שפסק המוח לפעול פעולתו הוא דבר שיביא למיתה שיפסקו לנשום, ואפשר כיון שעדיין הוא חי שאיכא מיני סמים בעולם מהירועים לאינשי או שעדיין אינם ירועים שיעשו שהמוח יחזור לפעול פעולתו, וכן שייך להתפלל להשי"ת שירפאנו שהוא רק בחשיבות חולה ומסוכן שרשאים להתפלל ולא שהוא בחשיבות מת שאסור להתפלל מפני שהוא תפלת שוא, שלכן פשוט שההורגו הוא רוצח וחייב מיתה אם ליכא חסרון המטריף בהמוח, דהא לא הוזכר בגמ' ובפוסקים שיהיה סימן חיות במוח, ולא שייך לומר נשתנו הטבעים בזה, דגם בימי חז"ל היה המוח פועל הפעולות כמו בזמננו וכל חיות האדם היה בא ממנו ומ"מ לא היה נחשב מת בפסיקת עולת המוח, וכמו כן הוא ברור שגם בזמננו הוא כן.

ומה שכתר"ה דן להקל באם הרופאים רואים תגובות הלב בעלעקטריק ראדיאגרם לומר שאינו כלום ונחשב מת אם אך הפסיק לנשום, ודימה זה למת שמתולתו לאכול כל דברים שנתחמצו אף שידוע שמתחמצים ע"י תולעים שרואים אותם במיקראסקאפ, מפני שהתורה לא אסרה אלא תולעים ושקצים ורמשים שנראו לעינים כדשמע מפי זקנו הגאון ר' שמחה זעליג זצ"ל אשר כן אמר הגאון ר' חיים הלוי מבריסק זצ"ל, ובעצם לא היה צריך להביא מדברים שנתחמצו דהא כל האויר מלא משקצים ורמשים כאלו, ובכל נשימה ונשימה בולע האדם כמה אלפים ואולי מיליונים מהם ובהכרח שאינם בכלל השקצים ורמשים שנאסרו בתורה, וכן דימה למת שזקנו תגרשו ז"ל אמר שאין להתחשב במראות דמים עם מיקראסקאפ, וכן לא ברבוע של תפילין ופגימת סכין לשחיטה וכדומה, שג"כ הוא דין ברור ופשוט שלא שייך להסתפק כלל, ואף אנחנו קטני קטנים ידענו זה לדבר פשוט שא"צ לפנים, כי לא התכר זה בגמ' וכל הדרות הכשרים הגאונים והצדיקים והחסידים לא השתמשו במיקראסקאפ, וברור שהם קיימו כל דיני התורה ולא נכשלו בשום דבר אף באונס, אבל לדמות לזה

חשיבות מיתה הרארם לומר שאף שרואים הרופאים ע"י עלעקטריק ראדיאגרם שאיכא תגובות לב נחשב מת, נראה לע"ד שאינו כן. דהחתי"ס תשובה ובא בפ"ת י"ד סימן שני' סק"א כתב דהא דאיתא במסכת שמחות פ"ח ה"א פוקדין על המתים עד ג' ימים ומעשה שפקדו אחד וחי כ"ה שנים, הוא שאיכא מציאות רחוק מאד ולכן אין בזה משום דרכי האמורי, אבל הוא רחוק אפילו ממיעוטא דמיעוטא דלכן אין לחוש לזה ומותר לקבורו תיכף כשפסקה נשימתו ואף שהוא ענין פק"נ אין לנו לחוש לרכב רחוק כזה, וא"כ במי שרואין ע"י העלעקטריק ראדיאגרם שיש לו איוה חיות הרי על אופן זה ליכא שוב אפילו רוב לומר שהוא מת, ואולי גם מיעוט ליכא והוא החי ממש אף שאינו נושם, כאיש שהוא שנקבר בהכרך מחמת שפסקה נשימתו וחי אח"כ כ"ה שנה, מאחר דאיכא עכ"פ איוה מציאות, וזהו ג"כ היחירי דאיכא במציאות זה, ולכן יהיה אסור לקבוע לאיש כזה וארובה יהיו מחייבים להשתדל ברפואות אם אפשר ומסתבר שגם בשבת.

(ואגב אכתוב אשר בענין מדידת רבוע של התפילין גם בלא זה לא שייך להצריך מיקראסקאפ, דהא הרבוע איתא בסימן ל"ב סעיף ל"ט דהיינו שיהיה ריבועו מכוון ארכו כרחבו כדי שיהא להם אותו אלכסון שאמרו חז"ל כל אמתא בריבועא אמתא ותרי חומשי באלכסונא, וזהו דבר שליכא במציאות דהא אין החשבון דאמתא ותרי חומשי מכוון כדכתב המג"א ס"ק נ"ט מתוס' סוכה דף ח' ד"ה כל אמתא וכן הוא בתוס' עירובין דף נ"ו, ובהכרח שהסונה כשכר גם ריבוע נזה ונמצא כשכר גם לכתחלה תפילין שהן מרובעין ממש שאין האלכסון מכוון ער הריבוע שאינו מכוון שהוא באלכסון המכוון בתרי חומשי יותר, (ודברי הט"ז ס"ק ל"ג לכאורה תמוהין שכתב פי' בריבוע גמור שארכו כרחבו ממש שיעור חכמים כל השיעור שיש לו יש לו באלכסון ב' חומשין כסוף, דהוא דלא כהאמת ואישתמטיחה מיניה דברי התוס', ואולי כוונתו רק כדכתב הפמ"ג במשכנות דהוא למעט כל שארכו יותר על רחבו אף שיש בו לפי חשבון האורך והרחב כמו שהיה החשבון בריבוע (ממש), וא"כ כשיעשה ריבוע ע"י מיקראסקאפ הרי לא יהיה האלכסון תרי חומשי יותר בדיוק אלא טפי פורתא, ואף שג"כ כשר אבל ליכא שום מעלה, וגם אף בלא זה נמי הא איתא בכבודות דף י"ז שהקשה הגמ' למ"ר א"א לצמצם אף במעשה דבניא ממת הכלים ומדת המזבח, ותורץ שאני התם דרחמנא אמר עבד ובכל היכי דמצית למעבד ניהא לו, ופרש"י